

Afstemning

Første næstformand (Birte Weiss):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Europaudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

23) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 26:

Forslag til folketingsbeslutning om dansk nej til EU-indgreb i strejke- og konfliktretten.

Af Keld Albrechtsen (EL) og Jette Gottlieb (EL). (Fremsat 3/4 98).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Førstebehandlingen af dette beslutningsforslag er jo en virkelig god anledning til at slå nogle ting fast, først og fremmest at Kommissionens forslag til en såkaldt interventionsmekanisme ikke kan vedtages. Danmark har fra begyndelsen afvist forslaget. Forslaget antaster grundlæggende rettigheder, herunder strejke- og konfliktretten og kræver ydermere ændringer i Traktaten.

På rådsmødet i det indre marked den 30. marts 1998 afviste Ministerrådet forslaget. Kommissionen fastholder det, men Ministerrådet afviste det. Samtlige medlemslande fastslog på det møde, jeg her taler om, den 30. marts 1998 i fuld enighed, at en løsning skal respektere tre principper: de grundlæggende rettigheder, såsom strejke- og konfliktretten, må ikke antastes, Kommissionen skal ikke have nye beføjelser, og balancen mellem institutionerne i EU skal ikke ændres.

Formandskabet forsøger i øjeblikket på det grundlag at finde en løsning, således at enkeltpersoners vold og hærværk ikke kan hindre den fri bevægelighed af produkter. Sagen er på dagsordenen på rådsmødet i det indre marked den 18. maj til orienterende drøftelse. Fra dansk side vil vi fortsat afvise Kommissionens forslag,

og vi vil understrege de principper, jeg her har nævnt.

Jeg kan således berolige forslagsstillerne med, at det forslag, som Kommissionen har stillet, ikke vil blive vedtaget. Det synes jeg er udmærket at få slået fast her ved starten til den egentlige kampagne forud for folkeafstemningen den 28. maj 1998.

Claus Larsen-Jensen (S):

For Socialdemokratiet er det stjerneklart, at EU ikke af hensyn til det indre marked skal kunne gribe ind i strejker og blokader. Som følge af EU's sociale dimension eller rettere arbejdsmarkedets politiske grundlag er spørgsmålet om strejkeret og ret til lockout netop et område, der er helt uden for rådets beføjelser.

Eftersom arbejdsmarkedspolitikken i Amsterdamtraktaten får en langt stærkere rolle og placering end i Maastrichttraktaten, og eftersom de demokratiske grundrettigheder, herunder også arbejdstagernes rettigheder, ligeledes styrkes i Amsterdamtraktaten medfører det, at det i forhold til EF-Domstolens praksis er sådan, at disse rettigheder er en del af EU-retten, hvorfor de grundlæggende rettigheder ikke kan antastes, heller ikke med henvisning til det indre marked.

I Amsterdamtraktaten står det direkte, at lønforhandlinger, organisationsret og konfliktret er uden for EU's kompetence. Arbejdstagernes rettigheder står kort sagt klart stærkere i Amsterdamtraktaten end i Maastrichttraktaten, hvilket er et af Socialdemokratiets argumenter for den nye traktat.

Når det gælder den konkrete sag, som er anledning til spørgsmålet, nemlig de franske aktioner og den efterfølgende EF-dom, vedrører den alene hærværk og vold, som også i dansk sammenhæng er omfattet af straffeloven og politivedtægten. Dommen siger samtidig, at Frankrig som land har gjort for lidt og været for længe om at gøre noget ved sagen.

EF-dommen kan ikke anvendes politisk til et postulat om, at EU forbyder strejker. Sagen kan således heller ikke med rimelighed, som Enhedslisten forsøger det, bruges som led i deres kampagne mod Amsterdamtraktaten. Sagen er tværtimod et ekstra argument for lønmodtagerne til at stemme ja til Amsterdamtraktaten.

Det skal også bemærkes, at i de efterfølgende diskussioner og oplæg fra Europa-Kommissionen til interventionsmekanisme på området har

Danmark sammen med andre lande, som udenrigsministeren har redegjort for det, meget klart præciseret dette.

På Socialdemokratiets vegne skal jeg derfor afvise Enhedslistens forslag som overflødig som følge af ovennævnte argumenter og som et forsøg på at få et fejlagtigt grundlag at skabe tvivl hos lønmodtagerne for at få dem til at stemme nej til Amsterdamtraktaten.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg bliver nødt til at sige til Socialdemokratiets ordfører, at Socialdemokratiets vurdering af EF-Domstolens afgørelse fra december 1997 altså desværre er forkert, og det er derfor, at dette beslutningsforslag er nødvendigt.

Det skyldes, at dommen ud over at beskæftige sig med en konkret fransk konflikt også indeholder en række generelle betragtninger, og der henviser man altså til varenes fri bevægelighed som det helt overordnede princip og et princip, som Domstolen jo sætter over de grundlæggende rettigheder. Det fremgår jo klart af sammenhængen i dommen.

Derfor løser Amsterdamtraktaten heller ikke på nogen måde dette problem. Så jeg vil godt spørge Socialdemokratiet, om Socialdemokratiet vil medvirke til, at vi får gennemanalyseret den dom og dens virkninger fuldstændig, således at vi kan være sikre på, at den ikke får virkning i Danmark.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Det vil jeg godt give tilsagn om. Vi har jo rent faktisk i Europaudvalget haft en drøftelse og stillet en række spørgsmål for at undersøge, om det er tilfældet.

Men jeg vil gentage, hvad jeg sagde før, nemlig at der ikke er grundlag for at formode, at det skulle undergrave strejkeretten, og jeg vil gerne understrege en gang mere, at som følge af Amsterdamtraktaten står vi rent faktisk stærkere end med den eksisterende Maastrichttraktat.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt spørge igen:

I dommen fastslår Domstolen på den ene side, at det er staterne, der har enekompetence, for så vidt angår opretholdelse af den offentlige orden og den indre sikkerhed. Det fastslår Domstolen, og det er jo rigtigt.

Men på den anden side siger Domstolen så, at Domstolen dog med respekt af det nævnte skøn har kompetence til under søgsmål at efterprøve, om den pågældende medlemsstat har truffet foranstaltninger, der er egnede til at sikre de frie varebevægelser.

Det vil sige, at selv om Domstolen erkender, at den ikke har kompetence, beslutter den alligevel, netop fordi princippet om de frie varebevægelser i EU-retten går forud for alt andet, også hvad der måtte stå i Amsterdamtraktaten om grundlæggende rettigheder, at dømme Frankrig med vidtgående principielle virkninger.

Jeg må sige, at det er, som om Socialdemokratiet simpelt hen ikke har forstået rækkevidden af denne dom.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Det er jo klart, at Enhedslisten vil bruge denne sag til at argumentere for et nej.

Det er korrekt, hvad hr. Keld Albrechtsen siger om Domstolen på de her felter. Det er jo netop en afvejning mellem indre markedsregler og grundrettigheder og afsnittet om arbejds-markedspolitik i EU, og kendsgerningen er, at i og med at man flytter arbejdsmarkedspolitikken ind som en integreret del af Traktaten, styrkes i virkeligheden det pågældende område, som slår fast, at netop strejkeret og andre ting, som er hellige faglige principper, er holdt udenfor.

Jeg vil gerne understrege, at jeg ikke finder anledning til yderligere kommentarer til det her.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Når nu Socialdemokratiet så gerne vil gøre det her til en debat om Amsterdamtraktaten, bliver jeg nødt til at komme med den bemærkning, at det, der i virkeligheden er et yderligere problem, som denne sag illustrerer, er, at ikke alene har vi altså den dom fra december, men ved at skrive disse grundlæggende rettigheder ind i Amsterdamtraktaten, giver man også EF-Domstolen mulighed for at gå ind og fortolke rækkevidden af de grundlæggende rettigheder og tage stilling til, om de skal gå forud for eller underordne sig princippet om den fri varebevægelighed i det indre marked.

Hvis man vedtager Amsterdamtraktaten, giver man dermed EF-Domstolen ret til at

bestemme, om det indre marked går forud for de grundlæggende rettigheder. Så det er faktisk ret katastrofalt også i denne sammenhæng, hvis man skulle gå hen at stemme ja til Amsterdamtraktaten.

Det var bare lige for at få den grundlæggende misforståelse ryddet ud af debatten. Det var ikke Enhedslistens tanke, at det her skulle være en debat om Amsterdamtraktaten, men en debat om et konkret problem, vi står over for i det nuværende EU-system.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Jeg bliver nødt til at sige til hr. Keld Albrechtsen, at hans antagelse i udgangspunktet er forkert, og derfor er konklusionen også forkert.

Charlotte Antonsen (V):

Jeg forstår heller ikke helt hr. Keld Albrechtsens bekyrning, for som det jo fremgik, da udenrigsministeren var på talerstolen, så var alle 15 lande i EU faktisk imod det her forordningsforslag, så der er intet som helst, der tyder på, at EU skulle begynde at attackere strejke- og konfliktretten. Det synspunkt er vi i øvrigt enig i i Venstre. Det skal man ikke.

Man kan jo se ud af vinduet – næsten – at der stadig væk er storkonflikt i Danmark, og Amsterdamtraktaten ændrer altså ikke ved, at der fortsat vil være mulighed for at strejke. Det eneste, der sker med Amsterdamtraktaten på dette punkt, og som spiller en rolle, er, at arbejdsmarkedsprotokollen bliver flyttet ind i Traktaten, fordi briterne nu siger ja. Men det ændrer sig ikke for Danmarks vedkommende.

Vi har en stor strejke i gang, og der er intet i de nuværende regelsæt på det her område – når Amsterdam er vedtaget – der kunne ændre ved forudsætningerne for den strejke. Så hr. Keld Albrechtsen kan sagtens forvente, at der kan komme strejker igen og igen og igen i Danmark. Det er i hvert fald ikke noget, som EU vil forhindre.

Jens Heimburger (KF):

På vegne af vores ordfører, fru Lene Espersen, vil jeg knytte følgende kommentarer:

Det er endnu et af Enhedslistens parade-forslag, der har til formål at skade EU's omdømme og skabe myter om Fællesskabets hensigter og kompetence. Det er utroværdigt at benytte EF-Domstolens dom mod Frankrig, som ikke har sørgt for at udføre sine forpligtelser i relation

til det indre marked, til at generalisere og sige, at man ikke må strejke.

Statsministeren har allerede flere gange besvaret spørgsmål fra Enhedslisten om denne sag, og Det Konservative Folkeparti er ganske enig med statsministeren i, at EF-Domstolen har handlet i forhold til en konkret sag, og at en lignende sag i Danmark automatisk ville have medført, at de danske myndigheder havde grebet ind.

Der er med andre ord intet i dommen, der ændrer ved retstilstanden her i landet, og vi anser dette beslutningsforslag for inderlig overflødigt. Et § 20-spørgsmål kunne snildt være nok til at få denne sag belyst. Vi afviser derfor Enhedslistens forslag.

Anne Baastrup (SF):

Det her beslutningsforslag beflitter sig med to elementer, hvoraf udenrigsministeren jo ganske klart gjorde rede for det første element, nemlig at regeringen har afvist forslaget om en forordning om en interventionsmekanisme og fortsat vil afvise et sådant forslag.

Det næste spørgsmål er så, om EF-Domstolens afgørelse fra 1995 vedrørende Frankrig vil få virkning for Danmark. Man kan her gå ind i en dybsindig diskussion om, hvorvidt Amsterdamtraktaten er bedre end Maastrichttraktaten på spørgsmålet om strejke- og konfliktretten, men man kan også vælge en anden vinkel: Når regeringen så tydeligt har sagt, at en forordning om interventionsmekanismen ikke er dansk politik, så må man også som konsekvens heraf sige, at hvis det måtte ske, at Kommissionen nedlægger påstand over for EF-Domstolen om, at Danmark i tilfælde af en eller anden konflikt med nogle eksportchauffører ikke overholder reglerne i forhold til det indre marked, så må konsekvensen være, at Danmark nedlægger påstand om, at det ikke er et EU-spørgsmål med henblik på at få den afvist af Domstolen.

Hvis det er sådan, at EF-Domstolen på trods heraf dømmer Danmark, svarende til at Frankrig er blevet dømt, så vil der i givet fald opstå spørgsmålet om, hvorvidt det er i overensstemmelse med den danske grundlov, således som Højesteret har fortolket det.

Jeg tror i virkeligheden, at vi kan falde helt ned, idet vi selvfølgelig fra SF's side lægger vægt på, at regeringen, såvel når det drejer sig om forordningen vedrørende interventionsmekanismen som om en eventuel domstolsafgørelse – som jeg bestemt ikke håber, og som jeg ved

ingen håber vil komme – vil føre samme politik. Jeg tror i virkeligheden, at der er en bred enighed herom.

Beslutningsforslaget dækker et hul, som der er enighed om, der muligvis kan opstå. Der er så uenighed om, hvorvidt det er nødvendigt at dække hullet.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Som jeg har hørt en lang række ordførers forklaringer om det her forslag, så har disse gået på, at de egentlig støtter det, der står, men alligevel afviser forslaget.

Det har vi hørt før, når der har været fremsat forslag her i Folketinget. Det skal vi så også høre i dag. Jeg kunne ikke tolke bl.a. den socialdemokratiske ordfører på anden måde, end at det, man sagde, var, at man var enige i forslaget, og derfor stemmer man imod. Det har vi oplevet før.

Dansk Folkeparti har en anden konklusion: Vi er enige i forslaget, og vi stemmer for. Det er forskellen. Vi synes rent faktisk – og det har flere ordførere også været inde på – at regeringen har taget stilling til spørgsmålet om Rådets forordning om indførelse af en interventionsmekanisme over for Kommissionen, og vi er meget enige med regeringen i, at det skal afvises. Det er den ene del af det.

Den anden del af forslaget er så spørgsmålet om EF-Domstolens dom i sagen mod Frankrig, som vi ikke vil finde os i kan komme til at danne præcedens for fremtidige sager, som også kunne have en relevans for Danmark. Det er den anden del af Enhedslistens forslag, og den del kan vi selvfølgelig også tilslutte os. Det grundlæggende er jo, at hvis vi politisk er enige om at afvise den her forordning, så bør vi jo også være enige om, at vi politisk skal have meddelt systemet, at Domstolens praksis ikke kan anerkendes.

Vi er her ved kernen i et af problemerne ved det europæiske samarbejde, sådan som det er skruet sammen nu, nemlig at man har fået sig indrettet med en EF-Domstol, som har til formål at være en integrationsdrivende faktor i samarbejdet, og som ikke er politisk styret, hvad en domstol naturligvis heller ikke skal være. Men i og med at Domstolen i forhold til danske nationale domstole har ikke bare en fortolkende rolle i forhold til vedtagne retsakter, men også en aktivistisk rolle i forhold til at præge integrationen i det europæiske fællesskab, så kommer vi ud i sådan nogle problemer,

som det, vi står med her, hvor Domstolen har truffet en afgørelse på et område, der griber ind i forhold til det, politikerne – bl.a. her i Danmark – siger de vil finde sig i.

Det er et grundlæggende demokratisk problem, vi her står med, og det er også derfor, at vi i Dansk Folkeparti har barslet med nogle tanker – som vi håber vinder tilslutning på et eller andet tidspunkt; vi ved, at vi har fæller i andre EU-lande, som kæmper for det samme – om, at vi får bremset den kompetence, som EF-Domstolen har, hvor den ikke bare er fortolkende i forhold til det, der er politisk vedtaget, men også er en drivende faktor i integrationsprocessen.

Det er noget helt, helt grundlæggende, og det er noget, som vi kunne tage en lang diskussion om, men jeg vil bare slutte af med at sige, at vi altså har den indstilling, at når vi synes, at det, der står i forslaget, er rigtigt, så støtter vi også forslaget – i stedet for at komme med en masse søforklaringer om, hvorfor man ender med at stemme nej til et forslag, som man i øvrigt siger har et rigtigt indhold.

Elisabeth Arnold (RV):

Man kan jo sige, at det er et meget aktuelt forslag, Enhedslisten har fremsat her, som handler om indgreb i strejke- og konfliktretten. Og den lange debat, vi har haft om regeringens indgreb i den igangværende storkonflikt kan jo give anledning til at stille et spørgsmål til Enhedslisten, nemlig om de overhovedet anerkender Folketingets ret til at gribe ind i strejke- og konfliktretten. For det, der faktisk er sket i dag og i går, er, at man griber ind i den sikrede strejke- og konfliktret og altså tillader sig at afbyrde det hele og sige: Nu laver vi en lov, hvorefter parterne har at rette sig.

Når det så er sagt, vil jeg selvfølgelig sige, at forslaget her er overflødig, for Danmark har i forvejen sagt nej til at støtte det forslag, som Kommissionen kom med for nogen tid siden. Heldigvis har alle medlemslande haft den samme holdning, og man kan da godt spørge sig selv i stille stunder, om Kommissionen har været helt klar over, hvad den egentlig gjorde. Den må da have været klar over, at den her bevægede sig ind på et område, som ville berøre fundamentale rettigheder i de enkelte lande, og den har åbenbart ikke helt været klar over, hvor den skulle sætte grænsen. Heldigvis har alle 15 medlemslande været klar over, at her skred man for langt ud; her gik man ind på

nogle områder, som var under national kompetence, og som ikke på nogen måde kunne angribes af EU-systemet.

Det viser kort sagt, at mekanismerne i EU virker. Der er et Ministerråd, som efter konsultation med deres hjemlige parlamenter og deres politiske bagland går tilbage til forsamlingen i Bruxelles og siger: Her er vi enige om alle sammen, at det her er simpelt hen at gå for vidt, og hvis der skal være nogen som helst form for indgreb i strejke- og konfliktretten, så hører det selvfølgelig under den nationale kompetence. Det skal EU ikke blande sig i.

Så må man tåle, at den frie bevægelighed bliver hæmmet. Det må man leve med. Det lever vi jo også i øvrigt med i vores nationale hverdag. Hvis der er en strejke- og konfliktret, der håndhæves, så er der altså også en krænkelse af den frie bevægelighed, som vi gerne vil have inden for vores egne grænser.

Så jeg synes, at forslaget er overflødigt, men det er ikke en uvæsentlig diskussion at have, og det er da et meget vigtigt spørgsmål at diskutere. Jeg synes blot, at spørgsmålet er helt overflødigt, da Danmark allerede har taget den stilling, som Enhedslisten ønsker at få stadfæstet ved en beslutning i Folketingssalen.

Kim Behnke (FP):

Vi har flere gange rejst spørgsmålet om, hvorvidt Kommissionen overhovedet skal have en initiativret. Spørgsmålet er jo, om man i EU-systemet skal spilde ressourcer på, at Kommissionen sidder og udtænker mærkværdige forslag, og når de så bliver forelagt i Ministerrådet, så får Kommissionen besked om, at det var en dårlig idé.

Vi mener, at tingene skal gå den anden vej rundt: at det er Ministerrådet, der bruger Kommissionen som et sekretariat, og når Ministerrådet har nogle opgaver, det ønsker løst, så beder det sekretariatet, Kommissionen, om at løse dem.

Det her er et godt eksempel på, at Kommissionen ikke kan forvalte at have en initiativret. For hvis man havde startet med at spørge i Ministerrådet, om det overhovedet havde nogen interesse, så havde man fået det svar, at det har det ikke. Og så havde man ikke spildt en masse penge. Det har sikkert kostet mange penge i EU-systemet, at man har lavet forslaget om indgreb i strejke- og konfliktretten.

Med de udsigter, der er til, at der skal optages flere medlemslande, og med udsigten til, at

vi kan frygte et system, hvor man, når man ikke kan blive enig om, hvor mange kommissærer der skal være, begynder at have vicekommis-særer og alt muligt andet, så får vi altså et system, hvor der sidder ekstremt højt betalte kommissærer og hele deres sekretariater.

De kigger på et blankpoleret mahognibord og ved ikke rigtig, hvad de skal give sig til, men de er godt klar over, at de på et eller andet tidspunkt vil blive stillet til regnskab for, hvad de har brugt de mange penge til. Her vil spørgsmålet melde sig: Hvad laver I? Og hvis svaret er: Vi laver ikke noget, ja, så bliver det pågældende område selvfølgelig nedlagt. De vil derfor sidde og kigge ud af vinduet og få alle mulige forrykte tanker om, hvad der skal laves direktiver om.

Hvorefter vi forslag efter forslag skal bruge Ministerrådet som bagstopper for at forhindre, at det bliver til realiteter. Langt hen ad vejen har vi også tillid til, at det sker i Ministerrådet. Men vi har jo oplevet, at når der pludselig er valg i et af EU-landene eller der er andre ting, der trænger sig på, så kan også Ministerrådet lade sig friste og pludselig indføre regler om braklægnings af landbrugsjord og andet, som ikke engang er godkendt i de nationale parlamenter. Derfor bør denne her sag stå øverst på tavlen, når vi skal finde argumenter for at fratage Kommissionen initiativretten.

Så over til beslutningsforslaget fra Enhedslisten. Vi støtter et hundrede procent beslutningsforslaget. Vi glæder os så over, at udenrigsministeren i dag kan meddele, at der ikke er brug for beslutningsforslaget, men derfor støtter vi det nu engang alligevel. Der er brug for, at der kommer en melding også fra det danske Folketing, som bakker op om den linje, regeringen har valgt, nemlig at EU ikke skal gribe ind i strejke- og konfliktretten.

Argumenterne om, at hvis nu lastvognschaufførerne blokerer grænseovergangene, så forhindres den fri bevægelighed af varer, holder ikke. Man skal i forhold til den fri bevægelighed gerne have det sådan, at det er lige så nemt at krydse landegrænserne, som det er at bevæge sig rundt i de enkelte lande.

Vi har jo oplevet under konflikter i Danmark – ikke så meget denne her gang, men tidligere – at specielt søfolk havde for vane at lade færgerne ligge stille, så den interne transport i Danmark gik i stå. Det løste vi så nationalt. Hvis der bliver problemer ved grænseovergangene, så skal det løses nationalt, for når lastvognschauf-

fører eller andre strejker, er det jo næppe på grund af initiativer fra EU. Så er det som led i nationale overenskomstforhandlinger eller andre nationale konflikter. Det er også derfor, at det er dér, det skal løses. Så må lastvognstog med skinke, ost og alt muligt andet vente ved grænsestationerne, indtil konflikterne er løst, og indtil man igen har muligheden for frit og uhindret at fortsætte transporten. Sådan må det også være fremover.

Selv ikke det, at man i lande som Italien og måske særligt Frankrig, hvor de indimellem har meget militante landbrugsorganisationer osv., som stopper lastbiler og smider varerne ud på landevejene osv., godtgør i sig selv, at EU skal ind og blande sig i det.

Hvis EU havde haft en mulighed for at blande sig, er vi overbevist om, at de konflikter var blevet optrappet, og at det havde udviklet sig langt værre, end vi har set i de værste tilfælde i Frankrig og Italien.

Vi støtter forslaget, og vi vil bruge anledningen til at holde et vågent øje med, hvad der kommer af forrykte forslag fra Kommissionen, og så må vi, hvis vi er så uheldige, at det bliver et ja til Amsterdamtraktaten, næste gang, traktaten skal op til revision, bruge de argumenter for at få pillet Kommissionens initiativret ud, for det er dér, skaderne opstår.

Jann Sjursen (KRF):

Kristeligt Folkeparti kan ikke støtte det af Enhedslisten fremsatte beslutningsforslag.

For det første vil jeg sige, at regeringen efter vores opfattelse har forholdt sig fuldt ud tilfredsstillende til dette forslag til rådsforordning om indførelse af en interventionsmekanisme for Kommissionen, og vi kan fuldstændigt tilslutte os den linje, som ministeren indledningsvis redegjorde for, og glæde os over, at der sådan set er enighed om det i Ministerrådet.

Så vil jeg, som visse ordførere også har sagt, blot sige, at det er klart, at man godt kan undre sig lidt over, at Kommissionen rent faktisk er kommet med det forslag, når det er blevet hældt ned ad brættet på den måde, som det er blevet i Ministerrådet. Det er selvfølgelig ikke særlig behageligt at tænke på i forhold til den initiativret, som flertallet også var inde på Kommissionen har. Så langt kan vi være enige.

Det andet, jeg vil sige, er om det, der angår selve EF-Domstolens dom af 9. december 1997, som også er en del af Enhedslistens beslutningsforslag. Til det vil jeg blot sige, at vi ikke

er enige i den måde, som Enhedslisten fortolker dommen på, og vi mener ikke, at strejke- og konfliktretten herhjemme på nogen som helst måde er anfægtet af den, og derfor vil vi fra Kristeligt Folkepartis side samlet set afvise Enhedslistens forslag.

Første næstformand (Birte Weiss):

Så er det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Keld Albrechtsen.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne allerførst sige tak til de partier, som har givet støtte til forslaget, og så må jeg jo konstatere, at der var noget rigtigt i det, som hr. Kristian Thulesen Dahl sagde om, at vi her har et forslag, som faktisk alle partier i virkeligheden i princippet støtter indholdet af, og derfor vil et flertal stemme nej. Det er jo lidt absurd.

Man må stille sig selv det spørgsmål, hvorfor et flertal, som bedyrer, at de i virkeligheden er enige i hensigten med dette forslag, alligevel ikke vil være med til at vedtage det. Jeg er altså nødt til at sige, at argumentet fra regeringens og flertallets side om, at dette forslag er overflødig, desværre ikke er helt rigtigt. Det er faktisk et forkert argument, for ganske vist har den danske regering afvist forordningsforslaget, og ganske vist har et flertal i Ministerrådet afvist forordningsforslaget, men det fjerner jo ikke problemet med den dom fra december sidste år, som ligger fra EF-Domstolen.

Så siger hr. Jann Sjursen, at han er uenig i Enhedslistens fortolkning af den dom. Man bliver altså nødt til at gå ind og læse dommen, og af dommen kan man konstatere, at EF-Domstolen fastslår, at man skal »fjerne enhver restriktion for den frie samhandel med landbrugsprodukter fra andre medlemsstater« - fjerne enhver restriktion. Dommen handlede jo netop om restriktioner, som vedrørte konflikter i Frankrig.

Der er ikke nogen modifikationer i EF-Domstolens afgørelse om, at dette ikke omfatter faglige konflikter. Nej, man skal fjerne enhver restriktion, og hvis man ikke gør det, kan starterne altså blive dømt ved Domstolen. Domstolen slår også fast, at en frygt for interne vanskeligheder således ikke kan begrunde, at en medlemsstat ikke anvender fællesskabsretten korrekt. Domstolen siger altså, at der nærmest skal foreligge borgerkrigsagtige tilstande, før en stat kan undskylde sig med, at den ikke kunne gribe ind for at sikre den fri bevægelighed.

Dommen fra EF-Domstolen er krystalklar. Man anerkender ikke de faglige rettigheder, og man anerkender ikke staternes suverænitæt på dette område. Den tilsidesættes meget klart i dommen, fordi det indre marked har forrang. Princippet om den fri varebevægelse, der er en af EU's fire grundlæggende såkaldte friheder, som er overligger i hele traktatkonstruktionen, regner Domstolen altså som vigtigere end grundlæggende rettigheder, vigtigere end så at sige alt andet her i verden.

Derfor har vi altså det problem, at Danmark kan risikere at blive dømt og vil blive dømt, hvis der opstår en konfliktsituation med f.eks. blokader, som hr. Behnke var inde på. Man kan læse ud af denne dom, at så vil Danmark blive dømt, og uanset at man får standset forordningen i Ministerrådet, står vi altså tilbage med et problem, og det problem vil kun blive endnu værre, hvis det ulykkelige skulle ske, at Amsterdamtraktaten oven i købet gik hen og blev vedtaget, for så vil Domstolen også dermed få ret til at tage stilling til, i hvilket omfang de grundlæggende rettigheder skal kunne vægtes i forhold til det indre marked. Så får EF-Domstolen retten til at fortolke de grundlæggende rettigheder og dermed også fortolke, om de skal underordnes det indre marked.

Jeg er ikke i tvivl om, hvordan det vil falde ud, for det indre marked går altid forud for alt andet i EF-Domstolens tankegang. Ideen om, at det indre marked går forud for miljø og går forud for alt muligt andet, er jo hele den bærende konstruktion i traktaten. Det har vi set med alle de giftige stoffer osv., osv. Der har ikke været svinger i valsen, det har altid været den fri varebevægelse i det indre marked, som går forud for andre ting.

Jeg må desværre bedrøve flertallet med, at de altså forlader sig på en fortolkning af dommen, som desværre i praksis vil vise sig ikke at holde, hvis situationen opstår. Derfor mener jeg, at Enhedslistens forslag fortsat er nødvendigt, og jeg vil meget opfordre til, at man går ind i udvalgsbehandlingen, hvor vi vil bede om at få kommentarer fra regeringens side til den fortolkning af dommen, som jeg har prøvet at fremlægge her i meget kort form, så vi kan få undersøgt dette problem med dommens rækkevidde til bunds, og så vi forhåbentlig kan overbevise flertallet her i Folketinget om, at det altså er nødvendigt at gå videre, end man allerede har gjort.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Jeg fornemmede også, at hr. Keld Albrechtsen er kommet til den konklusion, at hans eget beslutningsforslag, der pålægger regeringen at sige nej til den forordning, er aldeles overflødig. Det er overflødig i dag, og det er det også i fremtiden. Forslaget kan ikke vedtages i Ministerrådet med Danmarks stemme, og en række andre, jeg tror faktisk samtlige andre lande, vendte sig imod forslaget.

Men så til dommen. Vi har til Europaudvalget fremsendt et ganske udførligt notat om, hvordan dommen skal tolkes, og jeg må sige, at de løsrevne citater, som hr. Keld Albrechtsen disker op med, ikke er udtryk for en fair gengivelse af, hvad den dom handler om.

Dommens resultat beror først og fremmest på, at de franske myndigheder over en lang periode reelt har forholdt sig passive over for strafbare handlinger, der hindrede den fri varebevægelse. Det er jo noget ganske andet. På denne baggrund er dommen meget konkret begrundet, og indholdet af dommen kan derfor ikke på nogen måde udstrækkes til at berøre retten til at iværksætte kollektive kampskridt i henhold til national lov eller praksis.

Det er slet ikke det, dommen handler om. Dommen handler om vold og hærværk begået af enkeltpersoner og de franske myndigheders passivitet over for det. Derfor påvirker dommen ikke national lovgivning, den påvirker ikke retten til at udøve grundlæggende rettigheder, herunder strejkeret, og den kan heller ikke tages til udtryk for, at grundlæggende rettigheder som f.eks. strejkeretten viger for princippet om varernes fri bevægelse. Dommen er helt anderledes konkret knyttet til konkrete begivenheder om vold og hærværk begået af enkeltpersoner.

Vi har som sagt fremsendt en udførlig redegørelse for det her til Europaudvalget. Jeg deltager da gerne i yderligere drøftelser af dommens indhold. Jeg gør det, fordi det er mit temperament gerne at ville deltage i en diskussion om det her, men jeg gør det også vel vidende, at hr. Keld Albrechtsen overhovedet ikke vil høre efter, hvad vi siger. Det vil være ligegyldigt, hvad jeg siger, og hvordan vi belyser dommens indhold. Det vil ikke gøre noget indtryk på hr. Keld Albrechtsen, fordi denne sag skal bruges til noget helt andet. Det er jo ikke jura, som hr. Keld Albrechtsen står her med, det er en ren og skær politisk tolkning, som ikke har noget med juraen i sagen at gøre, det må jeg sige. Den dom

kan ikke bruges til at antaste kollektive kampskridt.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu har jeg rent faktisk lyttet meget omhyggeligt til, hvad ministeren har sagt; det kan ministeren så tro på eller lade være. Ministeren mener, det er løsrevne citater, jeg kommer med, når jeg tager de afgørende passager fra dommen, men ministeren kan jo ikke bestride, at den ordlyd, som jeg læste op fra dommen, rent faktisk er, hvad der står. Ministeren søger så at finde en fortolkning, som gør, at han ligesom kan berolige sig selv.

Så siger ministeren nu: Det vedrører kun nogle ulovligheder, der har fundet sted i Frankrig, altså noget, som vedrører straffelovgivningen i Frankrig. Jamen sådan er formuleringerne. De generelle formuleringer i dommen er krystalklare, og de vedrører private aktioner. Der står i dommen, at hvis en medlemsstat undlader at gribe ind over for hindringer, der skyldes private aktioner i medlemsstaten rettet mod produkter fra andre medlemsstater, falder det altså ind under, at man kan blive dømt, så det er et meget bredere område end det, som ministeren forsøger nu at isolere det til.

Jeg kan kun gentage, at vi bliver nødt til at komme til bunds i rækkevidden af denne dom, og jeg må desværre sige, at det notat fra regeringen, som vi har fået i Europaudvalget, efter min mening ikke bygger på en korrekt forståelse og bedømmelse af denne dom fra EF-Domstolen. Den risikerer altså at føre os ud i en situation, hvor Danmark kommer ud for meget alvorlige problemer i fremtiden.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Første næstformand (Birte Weiss):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Europaudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 11.59

Mødet genoptaget kl. 13.00

Den næste sag på dagsordenen var:

24) Første behandling af lovforslag nr. L 73: Forslag til lov om ændring af lov om byfornyelse. (Helhedsorienteret byfornyelse og aftalt boligforbedring).

Af bolig- og byministeren (Jytte Andersen). (Fremsat 22/4 98).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Jytte Wittrock (S):

I forbindelse med fordelingen af midlerne til byfornyelsen i 1998 brugte man det såkaldte først til mølle-princip. Det viste sig at være uhensigtsmæssigt. Derfor fremsættes et forslag til ændring af loven, der gør op med dette princip, som fik karakter af tilfældighed. I stedet skabes der mulighed for at få en sammenhæng mellem fordeling af midler og de initiativer, der søges iværksat lokalt.

Der er et forslag om, at behovsbedømmelse skal lægges til grund for fordeling af midlerne til helhedsorienteret byfornyelse efter nærmere fastsatte udvælgelseskriterier. Det samme gælder for midler til aftalt boligforbedring.

Fordelingen af investeringsrammen til kommunerne foretages efter objektive kriterier baseret på fordelingsnøglen for byfornyelsen, dog således at de kommuner, der kommer i betragtning, får mindst en halv mio. kr. Herefter fastsætter de enkelte kommuner selv kriterierne for, hvordan de vil prioritere ansøgerne i kommunen.

Der er i lovforslaget åbnet mulighed for, at en kommune kan overføre uforbrugte midler fra ét år til et andet, dog således at der i tre år højst kan overføres 0,5 mio. kr. pr. år med den tilføjelse, at ministeren i enkelttilfælde kan dispensere fra treårsgrænsen.

Alt i alt mener vi i Socialdemokratiet, at det er et godt lovforslag, som retter op på de uhensigtsmæssigheder, der blev resultatet af først til